

Vi har ju våra administrativa rutiner

Under maj månad har två fantastiska och förvånande saker hänt. Min son har fått en insats på habiliteringen och skrivit kontrakt på en lägenhet. Ni kanske undrar varför jag berättar om de här två ganska olika sakerna i samma andetag. Vad har de gemensamt? Jo – byråkrati, inkompetens och väntan.

Vi kan börja med lägenheten. Gissa vem som är lycklig? Första egna lägenheten! Det är så stort och mitt mam-mahjärta bultar av glädje. Men vägen dit har varit kantad av en byråkrati av sällan skådat slag. Det började med att vi för drygt 3 år sedan vände oss till kommunen för att söka bostad till J. Men förturskön fanns inte längre och det enda de kunde erbjuda var gruppbo-stad.

Som tur är hade jag läst på och visste att det går att söka lägenhet via LSS, så kallad "annan särskilt anpassad bostad". Kommunen svarade att just den LSS-insatsen "valde de att inte tillämpa". Men vi visste väl att det gick bra att söka plats på en gruppbo-stad? Jag gav upp försöken till dialog och skickade in en ansökan om "annan särskild bostad". Då hade kommunen inget annat väl än att registrera den

Det tog drygt fem månader innan kommunen gjorde något alls. Sen får vi hembesök av två handläggare som frågar ut J och mig om allt mellan himmel och jord. Vad han gör på dagarna, vad han har för intressen, om hans diagnoser osv. Vad nu det har med bostad att göra? Sen får vi, gissa vad? Jo "information" om gruppbo-stad. Är det så svårt att förstå att VI INTE ÄR INTRESSERADE AV GRUPPBOSTAD!

Det tar kommunen ytterligare sju månader att komma fram till ett beslut. Efter 13 månaders utredning och innan det ett års dividerande om han ens för söka en lägenhet så beviljas J insatsen "annan särskilt anpassad bostad". Men i samman andetag som detta sägs så får jag veta att insatsen inte kommer att verkställas. Kommunen har nämligen inga lägenheter för detta ändamål. Konstigt, då de äger det kommunala bostadbolaget med tusentals lägenheter. Jag JO-anmäler kommunen som får kritik på flera punkter. Det känns ju bra, men J har fortfarande ingen bostad.

Ytterligare månader av väntan och sen händer det plötsligt. En vanlig måndag kommer erbjudandet! Tre års kamp är över. Och jag är totalt slut.

Under de sista 15 månaderna av lägenhetsutredningen har jag också haft en pågående kamp mot habiliteringen. J har haft kontakt med en kurator för oro, stress och sömnproblem.

Kuratorn tyckte att det behövdes psykologkompetens för att komma vidare och J beviljades den insatsen. Samtidigt avslutades kontakten med kuratorn. Problemet var bara att någon psykologkontakt aldrig startade. J stod helt utan hjälp. Vårdgarantin på tre månader kom och gick utan att något hände.

Jag ringde och mejlade. Pratade med sjukgymnasten, arbetsterapeuten och verksamhetschefen. Noll resultat. Ingen verkade bry sig nämnvärt hur det gick för J medan månad efter månad passerade. De hade personalbrist, sjuk-skrivningar och administrativa rutiner som strulade. Efter cirka ett års väntan spyr jag ut min frustration och ilska över sjukgymnasten som efter en stunds tystnade replikerar med frågan "behöver du prata med en kurator om detta". Ska man skratta eller gråta?

Jag anmäler habiliteringen till Patientnämnden. Och gissa vad som händer? Helt plötsligt finns det en psykolog som kan träffa J. Och det har ingenting med anmälan att göra. Nej, såklart inte..... Patientnämnden berättar att habiliteringen ska erbjuda remiss till annan vårdgivare om en insats inte ges inom tre månader. Det hade vår habilitering "glömt". De "missar" ibland att skicka med papper. Det är väl nåt med de administrativa rutinerna....

Nu har J både lägenhet och psykologkontakt. Det är jag glad över. Samtidigt är jag arg och besviken. Ingen annan grupp behandlas så nonchalant och maktfullkomligt som personer med funktionsnedsättning. De härskartekniker som man möts av har jag inte stött på i något annat sam-manhang. Och det leder inte till några konsekvenser för de "skyldiga". Ingen behöver ta ansvar. Hur många människor ska behöva råka illa ut?